

det Punkt stod man altsaa, da man ved 2den Behandling havde vedtaget Forslaget i Folkethinget, altsaa paa et Standpunkt, der meget nærme sig til det, der var blevet holdt paa i 5 Aar, — men i Løbet af en Dag kom der et Ændringsforslag, der væltede denne Bestemmelse og sprang ned til den lavere Grænse som Aldersgrænse for Lieutenanter og Kapitainer, altsaa saaledes, at Kapitainer og Lieutenanter affædigees henholdsvis med det 52de og det 42de Aar. I Principet er jeg enig med den hidtærende Minister om, at dette er rigtigt — Individuene kan man ikke se hen til i flige Forhold. Skal man bevare den fornødne Livskraft i Hæren og Flaaden, maa man foretrække de yngre Kræfter, den yngre Aldersgrænse, eller, hvad jeg personlig helst vilde være med til, holde Aldersgrænsen helt borte og indfætte en Bestemmelse om et vist Antal Avancementer i ethvert Aar, hvad der var foreslaaet af den ærede Minister, den Gang Loven første Gang blev forelagt til Revision. Man er nu med et pludseligt Spring gaaet over til det, jeg i Principet betegner som rigtigt, men idet man har gjort det, er Bestemmelsen om, at Lieutenanterne og Kapitainerne kunne søge deres Afsted og af Ministeriet affædigees i en tidligere Alder, af sig selv bortfalden, medens den derimod er bleven staaende for Kommandører og de nu indførte Kontreadmiraler. Altsaa Resultatet er, at enhver Kommandør, der har naaet 60 Aars Alderen, efter Loven kan affædigees, naar han findes udfikket til Forfremmelse. Denne Bestemmelse hjemler ikke Andet, end hvad der kan ske, uden at det staar i Loven, saafremt Ministeren kan erhverve Pensionen. Det er kun en Lettelse for Ministeren, at han har Ret til at fordrø Pensioner til disse Afstedgælfere. Altsaa, i og for sig, i Realiteten og overfor en Bestyrelse, som man tjender saa godt som den nuværende, fremkalder dette Forslag sikkert ingen Uro hos nogen af os; men det kan frembringe en Opinion, som vil være til Skade for Landen i Marinen og ingenlunde behagelig for Ministeren. Det kan fremfalde den Opfattelse, at de Kommandører, der have fyldt det 60de Aar, skulle tjene til Redningsmiddel for Kapitainer, som man vil have frem. Jeg siger ikke, at denne Opfattelse er rigtigt, men jeg tror, at der er Tendens til, at en saadan Anstuelse danner sig, og jeg slutter det deraf, at jeg allerede har hørt Uttringer, der gaa i den Retning, i Løbet af de to Gange 24 Timer, der ere forløbne, siden Bestemmelsen blev vedtagen af Folkethinget. Naar jeg har dvælet noget længe ved dette Punkt, er det tilbørligt for at vise det Giendommelige, der ligger i, at en Bestemmelse, som oprindelig kom ind for at vise en Velvillie mod Kommandørerne paa 60 Aar, er endt med

gjennem Rigsdagens forskellige Behandlinger, uden at der har været tilfugtet noget Saadant fra Regeringens Side, at blive en Bestemmelse, der kan blive til Ulempe og Ubehagelighed baade for Ministeren og de vedkommende Kommandører.

Med disse almindelige Bemærkninger om min og vistnok endel Andes Opfattelse af Forslagets organisatoriske Del, altsaa af Ordningens Art, skal jeg gaa over til at sige nogle faa Ord om Kammernerne, om den Styrke, det giver de forskellige Led, i den Ordning, som nu foreslaas indført eller udviklet. I Retning af Personnellets Størrelse er det jo aabenbart, at man maa støtte sig til en bestemt Opfattelse af det Materiel, der skal benyttes. Det er Materiellet, der — som den ærede Minister meget rigtig sagde — danner Maalestokken for Personellet. Men Materiellet afhænger igjen af den Andel, man har tiltænt Flaaden i Landets samlede Forsvar, og det er derfor ganske naturligt, at den meget ærede Minister har indledet sine Bemærkninger til Lovforslaget med en Udvikling af den Andel, Flaaden skal have i det samlede Forsvar. Denne Forsvarsplan er en trofast Afspæiling af den Plan, hvormed vi bleve bestjendte, da vi første Gang her i Thinget fik Lovforslaget om oeverordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme forelagt. At denne Plan har kunnet holde sig usforandret i en Række af Aar trods Udviklingen i Krigsmateriellet og Svingningerne i Staternes Magtforhold, viser dens Livskraft, vidner om den Tro, man har til, at det er den Vej, vi skulle og vi bør gaa, dersom vi ville værne om vort lille Land. Hvorvidt den Opgave, som herved stilles, kan løses, saaledes som Ministeren antager det, med det Materiel, som er opført i Bemærkningerne, er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme ind paa, da det ikke foreligger. Personnellets Størrelse Kammernes Styrke, er ikke i Forslaget normeret efter den Flaade, Ministeren tænker sig, men ligesom i tidligere Forslag efter den Flaade, vi have, og her er det, at den ærede Ministers Moderation træder skarpt frem; thi han forlanger kun Besætning til de Skibe, der ere fuldt færdige, og har ikke engang medtaget et Skib, der som „Tordenstjold“ allerede har faaet sit hvalvede Dæk paalagt ude paa Værftet. Jeg bemærker dette i fuld Erkjendelse af, at det er som Følge af denne Moderation, at vi have det Lovforslag, som nu foreligger. Men, naar man stiller sig saa bestjendte, naar Fordringens Gyldighed er godtgjort paa en saa klar og overbevisende Maade, som den er godtgjort i Motiverne og de tilspjæede Udrustningstabeller, saa er det, jeg vil ikke sige spørgeligt, men kjedeligt, at der skal knappes af saa et lille Stykke hist, saa et lille Stykke her. Vi kunne med det, der her er tilfæaaet i Folkethinget, faktisk ikke besætte den nuværende Flaade saaledes,